

ЗА БЪЛГАРСКИЯ ДУХЪ

Историята показва, че когато противниците на единъ народъ не сж успѣвали да го победятъ съ открита сила, тѣ сж се опитвали тогава да подложатъ душата на този народъ на бавно и неусетно отравяне. По такъвъ начинъ много народи сж бивали подготвени отвътре, за пълно овладяване отвънъ.

И старата българска история познава такива случаи. Византия напр., като не е могла да покори съ открита сила българската държава, е успѣвала на нѣколко пѣти да я омаломощи бавно и неусетно, чрезъ постепенно духовно отравяне.

Противниците на българската нация зж знаели винаги въ какво се състои нейната сила.

Тѣ знаятъ много добре, че българитѣ отъ Асперухъ и до днесъ, не сж побеждавали нито съ количество, нито съ богатство, а сж побеждавали главно съ коравиятъ си победенъ духъ.

Прабългаритѣ завоюваха земята си не съ количество и не съ богатство, а съ дисциплина и съ мъжество.

Първото и второто българско царство, побеждаваше Византия и всичкитѣ си съседи, които бѣха и по-многобройни и по-богати, защото никое богатство не удържаше напорътъ на българската воля и на българския духъ.

Нашето чудесно възраждане съ борбитѣ до Шипка, е примеръ за надмощието на духа надъ материалната сила.

Презъ 1885 год. седемгодишното българско княжество победи едва ли не съ тояги, една стара и богато въоръжена армия.

Презъ 1912 и 1913 год., 4-милионната тогава България, срина изъ основа една могъща империя и българскитѣ духъ стана за примеръ на цѣль свѣтъ.

А презъ войната 1915—1918 год., ние побеждавахме, полуоблечени, полунахранени и съ оскъдни мунции, го-

лѣмитѣ армии на велики народи и то пакъ главно съ волята и съ духътѣ на нашия боець.

Противниците на Българщината знаеха отдавна на какво се дължи българската сила и затова тѣ не се задоволиха само да откъснатъ части отъ нацията и земята ни. Тѣ не се задоволиха и отъ това, че ни ограбиха съ репарации въ натура и въ пари и че ни лишиха отъ значителни стопански възможности. Но освенъ всичко това, тѣ взеха най-отровни мѣрки за да омаломощятъ най-страшната за тѣхъ сила — българскиятъ духъ!

И тъкмо това най-опасно тѣхно посегателство, нашата интелигенция не можа да разбере достатъчно ясно, въ продължение на цѣли 20 години. Затова и до денъ днешенъ у насъ се полагатъ грижи за почти всички материални нужди, но не се върши нищо организирано за да запазиме най-голѣмото си богатство — победниятъ български духъ.

Това фатално неподвиждане на духовната страна на нашия животъ има причини, които трѣбва да станатъ всѣкиму ясни.

Нека сега, когато преценяваме миналото и когато строиме пътятъ за идната победа, отвориме широко очитѣ на онѣзи, които неподвиждатъ и нека имъ покажемъ отъ кога и по какъвъ начинъ главно, троятъ Българщината съ праженоство.

До началото на голѣмата война, до 1915 г., обикновениятъ българинъ не бѣше виждалъ шпионинъ и родоотстъпникъ. Тѣзи думи звучаха страшно. Когато се говореше и преподаваше за шпионажъ, слушателитѣ оставаха съ впечатлението, че става дума за фантастични, дори окултни нѣща, които може би съществуватъ, но може би и не съществуватъ.

А сега, само следъ 20 години, българинътъ среща шпиони и родоотстъпници всѣки денъ, по улици, изъ кафенета и навсѣкжде. Презъ това време порасна едно цѣло поколение, което вижда какъ възрастнитѣ общуватъ съ тѣзи национални чудовища. Това ново и младо българско поколение не е виждало нѣкогашната истинска граница между честта и безчестието. И то расте, за да поеме утре ржкѣ

водството на нацията, съ една нова и смъртно опасна мѣрка за национална честъ.

Какъ стана това, че границата между родолюбieto и родоотстъпничеството биде затрита за толкова българи? Какъ стана така, че когаго други нации блестятъ вече отъ духовна чистота, ние оставихме толкова хора да заживѣятъ спокойно съ злото?

Причинитѣ сж много!

Първата причина е марксизмътъ, който чрезъ социалдемократизмътъ и комунизмътъ, приучи въ продължение на десетилѣтия, голѣма частъ отъ българската интелигенция да мисли материалистично и интернационално.

Втората причина е демократичниятъ либерализмъ, който се изроди въ демагогия и партизанство и извлече протастината и пресѣпността на чело на българския политически животъ.

Тѣзи две главни причини отвориха вратата на третата причина.

А тази трета причина е; пканомѣрна отровна дейность на нашитѣ външни противници, които съ специални централи и съ богати субсидии, подкрепятъ борбата срещу всичко здраво въ нашия политически и културенъ животъ.

Това което тѣ сж вършили у насъ отъ 1887 год. до свѣтовната война, до 1915 г., е изключително. До това време българщината растеше духовно. До това време първитѣ две причини, марксизмътъ и демократичниятъ либерализмъ подготвяха ту съ угопии, ту съ демагогия, почвата за отровната работа на външитѣ ни противници.

Но въ разгара на свѣтовната война, когато многобройнитѣ ни противници разбраха, че не могатъ да ни победятъ съ открита сила, създадоха презъ 1916 год. първитѣ специални централи въ чужбина, за борба срещу българския духъ.

Тѣзи централи намѣриха отдѣлни българи, едни отъ които бѣха въ чужбина, други бѣха въ нашитѣ затвори, а трѣти бѣха на свобода у насъ. Огровнитѣ централи свързаха изменниците отъ чужбина съ тѣзи които бѣха у насъ.

оплетоха цъбла мрежа и започнаха писмена и устна пропаганда, както на фронта така и въ тила.

Хвърчащи листовѣ съ параженско съдържание се печатаха въ Швейцария и до като едни отъ тѣхъ се пушаха отъ аероплани надъ фронта, други се пренасяха въ куфаритѣ на легационния ни куриеръ и отъ София минаваха въ предателската мрежа, която ги разнасяше на фронта.

Другъ клонъ на тези централи работеше въ Солунъ и успѣ да пренесе съ аеропланъ задъ фронта, дори лично, най-дръзкиятъ предателъ.

Предателската мрежа въ страната, разнасяше пораженска литература, комунистически и дружбашки нелегални издания, както по желѣзници, градове и села, където пресящаше отпускаритѣ, така и на самия фронтъ. Едновременно съ това, чуждестраннитѣ централи обстрѣваха фронта съ подобна литература отъ аеропланитѣ си, а нощемъ я хвърляха съ ржце предъ нашитѣ окопи. Тази литература бѣше редактирана отъ наши родоотстъпници, които имаха понѣкога и дързостта да се подписватъ, но най-често подписваха измислени български имена.

Колкото по се затѣгаше войната и колкото по-равна ставаше борбата, толкова по-гъстъ ставаше дъждътъ отъ пораженска литература и отъ параженски слухове и интриги.

Комунизмътъ, социалдемократизмътъ и дружбашката отваряха все по-широко вратитѣ на злото, а пършивиятъ и развратенъ хайлайфъ и партизанството, заедно съ спекуланството, му отваряха и прозорцитѣ!

Агентитѣ на пораженството, но най-вече дружбашкия имъ тимъ, доведоха въ последния месецъ на войната, когато армията ни все още побеждаваше, нѣколко хиляди дезертьори на Владая, за да разгромятъ София въ услуга на противника.

Макаръ, че София се запази достойно и макаръ, че всички други армии, включително френската и сръбската, бѣха дали вече по-голямъ процентъ такива дезертьори, нашитѣ пораженци разпространиха твърдението, че българскиятъ народъ отказва да се брани.

А веднага следъ примирието тѣ разпространиха, че Добро поле било паднало съ предателство и така отъ единъ новъ български подвигъ тѣ направиха призракъ, който трѣбваше да ни внушава отровно съмнение.

Всичко по онова време услужваше на тѣзи първи агенти на пораженство у насъ.

Голѣма частъ отъ бойцитѣ на фронта бѣха убити, осакатени или още болни.

Сто хиляди бойци останаха задържани, съ измама като заложници, вънъ отъ България, а тѣзи които се върнаха, бѣха изтошени и почти безъ прехрана.

Епидемия отъ испанска болестъ мореше като сжщинска чума населението и свещеницитѣ не смогваха за хилядитѣ погребения.

Рѣки отъ прокудени българи течеха отъ всички граници къмъ свободна България. Държавната машина бѣше уморена и корумпирана отъ партизанитѣ на либералистичния демократизъмъ.

И докато на това отгоре, окупационнитѣ войски вилнѣха изъ градове и села, нададоха глави всички противобългарски сили.

Нѣколко хиляди наши евреи станаха бързо нужди поданици и знамена на Испания, Персия, Франция, Мексико, Италия, Аржентина, Венецуела и др. се явиха неочаквано надъ софийски къщи и по автомобили и столицата на България заприлича отъ единъ пѣтъ на международенъ панаиръ!

Спекулантитѣ отъ войната развихриха невиджана верижна търговия и софийскитѣ кафенета гъмжаха отъ декласирани хора, които купуваха и продаваха отъ кракъ и на думи, цѣлото свѣтовно производство!

Спекулата и прелжстителството създаваха едно следъ друго: вариетета, оперети, танцови срѣдища, своднически домове и комарджийници.

Въ домоветѣ на суетни хайлайфски семейства, които току що бѣха изпратили германски и австрийски офицери, сегва влизаха и излизаха девонорщосъздашенски офицери.

Чужденци отъ държавитѣ спечелили войната, се преселиха съ хиляди у насъ и, подъ покровителството на свои прави-

твлява, се отдадоха на спекула и на безконтролна търговия.

Чуждестранни бюра примамваха открито и изпращаха хиляди български младежи въ чуждестранни колониални легиони. Противниковитѣ разузнавателни служби се настанаха и оплетоха страната.

Бурята на войната бѣше разклатила издѣно българският животъ и неговата утайка излѣзе на повърх-остѣта. Здравитѣ сили бѣха изтощени и не можеха да бидятъ примеръ дори отъ чужбина, защото въ Русия, Германия, Австрия, Унгария и другаде ставаха революции

Ето въ какво време, първото поколение продажници, създадени презъ войната, се размножиха бързо следъ войната и оплетоха онази мрежа, която трѣбваше на чужденеца, за да обезсилва българскиятъ духъ.

Българскитѣ плодородни ниви необработвани презъ войната, бѣха трънхали и по време на жетва презъ 1919 г., намѣсто златни класове издигаха къмъ небето, човѣшки бой високи и съ тъмноцвѣтенъ плодъ настрѣхнали тръни. Така, българскитѣ ниви се бѣха превърнали въ гигантски некролози обѣрнати къмъ небето, за молитва и защита отъ предателство.

Сивиятъ български добитъкъ дори, който се изнасяше за репарации въ натура, отъ вагони и кораби, мучеше въ отчаяние, че налуша родната земя и долавяше по инстинктъ нещастieto.

Но безсърдечнитѣ агенти на чужденецъ, не трепнаха, а превърнати на селски лъжеводители изпратиха хиляди декласирани агитатори да тровятъ съ демагогия душата на българскитѣ селяни, а въ София преговаряха съ партизанството за обща работа.

Въ сжщото време марксизмътъ вършеше своето и бѣше достигналъ небивали размѣри. Социалиститѣ управляваха вътрешното министерство, а на св Кирилъ и Методий 1919 г. софийскитѣ улици бидоха залѣни отъ 40,000-дна комунистическа манифестация.

Отъ тогава насамъ, платенитѣ отъ чужбина лъжеводители на честни селяни, демагозитѣ партизани и комуниститѣ и социалиститѣ, поставиха въ действин всички сръдства

за омаломощаване на българскиятъ духъ.

Първитѣ четири следвоенни години протекоха подъ знака на стихийно и открито тровене на българската душа съ поражение. И то подъ опитното и щедро ръководство на чуждитѣ централи.

Тѣй нато българското общество трѣбваше да бжде накарано да привикне съ явно престѣпни управници, платени селски лъжеводители обявиха тюрмеджийството за цензъ на бждащи общественици.

А аа да заличатъ границата между позора и честѣта, тѣ хвърлиха въ тюрмитѣ заслужили родолюбци, национални герои и известни наши полководци.

Представителя на българската държава предаде Царибродъ на чужденецъ, като каза въ прощална официална речъ на изтрѣпналитѣ западнорайнци, че трѣбвало да бждатъ щастливи: заедна минавали въ границитѣ на по-голяма славянска държава!

И представитѣ на наивното общество започнаха наистина да се обѣркватъ

Войската, църквата и училището, третѣ школи на българскиятъ духъ, бидоха подложени на противобългарски морален натискъ.

На войската обѣзиха, че ние нѣмаме вече националенъ идеалъ и я лишиха отъ сръдства. Младежитѣ не утивахо въ военното училище, а когато бойнитѣ ни знамена минеха случайно по улицитѣ, „благоразумнитѣ“ не смѣха да имъ свалятъ шапка.

Управницитѣ водеха открита борба срещу държавата и прашаха да разграбватъ имотитѣ ѝ Намѣсто помощъ за развитие, тя получи омраза и гонение.

Договорътъ за миръ отвори широко вратитѣ на чужди религиозни и училищни пропаганди, които улеснени отъ родотѣжническитѣ ни управници плѣзнаха като екземи изъ България

Така нареченитѣ победители лишиха на сила българската войска отъ военнитѣ ѝ музика, за да не може духътъ на българчетата да се възвисява отъ време на време отъ мъжествена музика и отъ нашитѣ победни маршове.

Училището биде предадено на комунисти и социалдемократи, които се заловиха чрез нови учебници и противобългарско преподаване да троят изворът на българския дух, да троят душата на българските деца.

И така внуцит на възрожденцит започнаха да учат по нови учебници, въ които Царь Симеонъ се очертава за вистникъ, а Василь Левски като хитрецъ; въ които Добруджа се описва като пустиня, а древнит български боляри се очертават като родоотстъпници, въ които броят на инородцит въ България е преувеличенъ двойно и въ които се проповѣдва открито републиката.

Тѣзи страшни факти, изглеждатъ почти невѣроятни, но можемъ всекиму да ги докажемъ.

Платенит селски лжежководачи, партизанит, социалдемократит и комунистит, влизаха от време на време въ борба и помежду си, но само за поудобно мѣсто, а нито за день не прекратиха пораженското си дѣло.

Стотици списания и вестници, повтаряха всѣки день: „ние победенит“, „ние малкит“, „ние слабит“ и всички други подобни изрази, които можеха да ни вгълпяватъ постоянно, че ние не можеме да имаме идеали и че сме нищожень народъ.

А въ това време на две отъ нашит граници дебнеха непрестанно чужди дивизии, за да ни доразкъсатъ.

Работит стигнаха до тамъ, че най-дрѣзкитъ съглашенски шпионинъ стана български пълномощень министъръ, градоначалникъ уби десетки деца съ бомба на Св. Кирилъ и Методиевска манифестация.

държавното хранилище се пазеше отъ хайдути, които го обираха,

предатели управляваха Арсенала, и накрай го запалиха, директоръ на гимназия не даде на гимназията да празнува освобождението на България, защото празникътъ билъ военень,

другъ директоръ не позволи да се говори на ученицит по случай 50-годишнината отъ обесването на дякона Левски.

Министри подтикнаха по сщото време на 1922 год.

въ Търново, гълпи отъ инородци да свалятъ българскит националенъ трицвѣтъ и да го гълчатъ съ крака на улицата.

Знамето на 1-й пѣх. Софийски полкъ, на този ненадминатъ по храбростъ полкъ, биде наведено въ София, предъ единъ обикновенъ легационень трицвѣтъ, заради една слушинска история на единъ чуждестранень ординарецъ,

а до София биде издигнатъ голѣмъ паметникъ на владайтскит дезертьори.

На 1922 година тракийци освободиха и окопираха дори Тракия, но партизанския блокъ и дружбашината се биеха съ цепеници при Долни Джебикъ, не чува гласътъ на България и Тракия биде още веднажъ загубена.

По такъвъ начинъ, всички срѣдства за обществено въздействие, включително и печатътъ, работѣха усилено за онези чужди центали, които иматъ задачата да затриятъ българскит духъ.

Когато най-после тѣхнит агенти у насъ посѣгнаха въ samozабрава къмъ още по-дрѣзки дѣла, когато Стамболийски се превърна на бижъ, изпуснатъ въ стѣкларски магазинъ, нѣколко хиляди здрави българи, и почти безъ изключение бивши бойци отъ фронта, отстраниха на 9-й юний правителството на пораженството.

Писано било, обаче, тъкмо отъ този день нататъкъ да се надигне, втората, още по-голѣма вълна отъ пораженството.

9-й юний бѣше сомо физически ударъ върху пораженството, който трѣбваше да бжде допълненъ съ продължителна идейна борба и съ социални реформи. Но пълномощникътъ на 9-й юний жи бѣше съ духътъ на старото време, отстъпи на партизанството и мокаръ, че следниятъ септемврий донесе дружбаш комунистически бунтъ, тѣ се задоволиха наново само съ физическа разплата и на умъ не имъ дойде дори, да започнатъ идейна и реформаторска работа, а се задоволиха да администриратъ Държавата и то по стария безтревоженъ и себелюбивъ начинъ.

А въ това време първото поколение предатели, създадено презъ и следъ войната, овлече, следъ ударитъ отъ

Юлий и Септемврий, съ себе си въ чужбина, своите нсви ученици. Чуждестранните централи за борба срещу българския духъ, посрешнаха съ радостъ старитѣ си агенти, а на ученицитѣ имъ създадоха лагери, школи и степендии

И ученицитѣ скоро настигнаха, дори надминаха, учителитѣ си.

Единъ отъ тѣхъ направи богата здѣлка съ продажбата на Тракия,

другъ нападна границата при Годечъ и отвлече въ чужди пленъ раненъ български войникъ,

трети изпращаха чети, които нахлуваха въ България,

четвърти отиде чакъ въ Америка да денационализирва българската емиграция. Заслепени отъ чужди пари, предателитѣ хранеха чуждата преса съ материали (срещу България, сновѣха въ три чужди столици като у дома си а двамина дори написаха въ една златна книга, че не сж българии-

Онѣзи отъ ятацитѣ имъ, които бѣха останали въ България ровеха отаждре

На 1925 година устроиа атентатъ срещу Държавния Главъ при Арабаконакъ, два дена по-късно комуниститѣ извърлиха въ въздуха катедралата въ София,

изпратенъ отъ доужбашкитѣ предатели разбойникъ, изнорми при Севлиево български съдии,

но властващата партизанщина, отдадена на корупция се задоволи пакъ само съ физически отпоръ и оставяше случайността да пази България.

Въ това време демократолибералистичното партизанство, което бѣше въ опозиция, продължаваше съзнателно и несъзнателно, дълото на предателитѣ, съюзи се съ ятацитѣ имъ въ сраната, подготви връщането имъ и на 1931 год. ги повика за обща блокова работа.

Сега съ новитѣ си изпечени ученици, съ това второ родоотстъпническо поколение, предателитѣ бѣха станали вече по-многобройчи, по-тактични и по-опасни.

Ето какъ, стариятъ пораженски фронтъ отъ комунисти, социалдемократи

попълненъ съ платеното отъ чужбина дружбашко селско лъжеводачество.

Ето какъ отъ 1931 год. се образува въ България о-нази ротативна демокрация, която премѣташе и поглѣшаше всички ценности на нашия животъ.

Чуждитѣ централи за борба срещу българския духъ бѣха предоволни. Тѣ бѣха успѣли вече да възпитатъ лично и косвено и едно второ поколение предатели и съ по-многобройни канали даваха още по-щедро срѣдства за разяждане на българския духъ.

Селскитѣ лъжеводители създадоха бързо едно ново масово подѣление на партията си, ксето дсби нахалството да служи открито на чужденеца. Нека не забравяме, че нито една друга държава не е позволила до сега подобно открито родоотстъпничество.

Това подѣление създаде голѣмъ предателски всѣкидневникъ, който се прашаше безплатно изъ селата, защото чужбина плащеше разноскитѣ

Комунизмътъ потъна въ подземно рушение на всички държавни служби я съ стотици вестници и списания усили противонационалната пропаганда.

Социалдемократизмътъ се доукрепи съ свои капиталистически предприятия и усили отровната си работа въ у-щата.

Всички селски лъжеводители съ многобройни вестници и списания и съ устна пропаганда, обезличаваха националното ни съзнание и приспиваха националната ни гордостъ, но непрестанно величаеха чужденецътъ, който имъ плащаше.

А останалото партизанство заедно съ цѣлата си преса, не само, че не намираше време и мѣсто за национална борба, но се недпреварваше въ демогия и не мръдна съ прѣстъ за защита на Българщината, дори когато го преду-преждаваха:

И такъ пораженството залѣ напълно страната. Наши-тѣ доблестни инвेलити отъ войната сж окачили надъ обикновенитѣ ротативни машини, надписи, които предупреждаватъ, че никой не може да спечели. Но ротативната демокрация на партизанскитѣ рушители, обещаваше щастие, а лапаше като лемя национални ценности Въ своя

въртежът постигна рекорд!

Чужди агенти ставаха единъ следъ другъ министри и депутати.

Награждаваха родоотстъпници за директори на гимназии и на други училища.

Министъръ създаде каналъ отъ анархокомунисти отъ столицата до границата.

Другъ министъръ заповѣда лично на контрабандисти да арестуватъ акцизната стража.

Единъ прочутъ мошеникъ, единъ абесински престъпникъ, единъ доказанъ комунистически рушителъ на гимназии и единъ предизборенъ убиецъ образуваха една четворка на която Министерътъ на Търговията възложи да влияягь морално върху хилядитъ работници на мини Перникъ!

Престъпници можеха да смѣнятъ прокуроритъ.

За депутатски мѣста и за пари, улесняваха нуждитъ пропаганди край Дунава, на изтокъ и на югъ.

Край градъ Русе изникна новъ голѣмъ паметникъ на застрелянитъ държавни измѣнници отъ 1886 година.

Създаде се литература отъ хвалебни романи-биографии на всеизвестни родоотстъпници.

Бездарни художници, които се наричатъ нови, пълнеха общи и отдѣлни изложби съ картини, които представялъ българскитъ селякъ като изродъ и на които нашиятъ напетъ и хубавъ войникъ е изписанъ съ жабешко лице.

Създадоха течения за интегрални държави. Цѣла редица амнистии покриха всички престъпления срещу отечеството, за да направятъ предателството безопасно занятие.

Подобни примери могатъ да се изреждатъ съ часове.

А цѣлата преса повтаряше непрестанно, "ние малкитъ", "ние слабитъ", "ние победенитъ".

Когато, обаче, се явеше нѣкои здразъ починъ, тогава или нѣкой "Антивоененъ комитетъ" или "Лиги за правата на човѣка", завицааха на помощъ цѣла Европа, а дрѣзнеше

ли нѣкъ да изобличава селскитъ лъжеводители, надигаше се викъ, че българското селячество е нападнато.

Използуването на пораженската демагогия и на подкрепата отъ чужбина станаха толкова съблазнителни, като срѣдство за обществено издигане, че съвсемъ нови срѣди се предложиха тайно на чуждестраннитъ централи и тѣ помислиха, че е вече време да се изскубне и сърдцето на България.

Тѣзи нови срѣди използваха изкусно идеата за борба срещу партизанството, измамиха идеалисти и пипнаха властѣта.

И така задъ гърба и силитъ на чиста България, направиха презъ 1934 год, годечниятъ нападателъ Министеръ, а следъ малка маневра повѣриха обновата на българския духъ, на марксиста, на агентитъ на чуждитъ централи и на други пораженци.

Презъ 1934 год. дойде въ България водачъ на поробенъ български край и отиде при 19-о майския диктаторъ, но той му отговори: Не съмъ азъ виновенъ, че Добуджа биде откъсната, идете при виновнитъ; азъ не се интересувамъ отъ Добруджа. Ето какъзи удари получевахше българскитъ духъ отъ мнимитъ обновители.

Тази обнова злочна създаването на третото поколение родоотстъпници и макаръ, че измаменитъ идеалисти поправиха грѣшката си, все пакъ нова младежка срѣда биде увлечена въ служба на чужбина, и неинформираното общество недоразбра бъркотията отъ честъ и безчестие и изпадна въ най-отровни съмнения. И сега, до 1937 год., сме още на кръстопътъ,

Ето какъ отъ 20 години насамъ се прилага планътъ за унищожение на българския духъ.

Ето какъ въ продължение на 20 год подкупени отровители вливаха день изъ день отрова въ българската душа. Нашето общество прилича сега на човѣкъ подложенъ отдавна на системно отравяне, който е загубилъ представа за нормалното си състояние.

Вѣрно е, че здравитъ български сили се бореха, макаръ и съвсемъ неорганизирано.

Върно е, че въ стопанско отношение се направи доста нѣщо.

Но това не ни утешава, защото можеше много повече да се направи и защото българският духъ е увреденъ и защото българскитѣ очи свикнаха вече съ нѣща, които въ миналото тѣ и за мигъ дори не понасяха. Защото у насъ порастна презъ това време цѣло поколѣние, което нѣма представа какъ отъ времето на Отецъ Паисий до преди 20 години, бѣше страшно да помислишь само да се ржувашъ и да разговаряшь съ родоотстъпникъ, а камо ли да го видишь на обществено мѣсто

Днесъ признацитѣ на това отравяне не правятъ вече на мнозинството никакво впечатление или пъкъ не му болятъ много въ очитѣ, макаръ, че въ Европа има вече нации, които блестятъ отъ национална чистота.

Ние стигнахме до тамъ, че оперенъ артистъ казва, че му е омръзнало да живѣе въ малка държава,

че студентъ отъ 4-и курсъ, пита какъвъ смисълъ има нашата независимостъ,

че иначе даровитъ български интелегентъ твърди, че казармата дава недостойно възпитание,

че болшинството смѣта за учтивостъ да разговаря съ доказани предатели,

че платени родоотстъпници ходятъ и сѣдзатъ на всѣкъде свободно,

че мнозина смѣтатъ за излишно да се харчатъ пари за оржие,

че болшинството се е почти отказало вече отъ Македония,

че български граждани се обявяватъ за политически привърженици на човѣкъ, който влиза въ България съ помощта на чужди разузнавателни служби,

че въ две съседни столици има надъ 250 млади българи, които на чужди степендии следзатъ прогивобългарски агитаторски школи,

че чужди агенти и национални престъпници се ширятъ свободно и претендиратъ открито да управляватъ,

че всички общественици преговарятъ или най-малко разговарятъ съ тѣхъ,

че хиляди хора безъ професия живѣятъ на широко съ срѣдства отъ чужбина,

че тази година, 60 години следъ църковното ни освобожделение въ софийската катедрала се пропѣ отново и доброволно на грѣцки езикъ,

че нѣмаме право да пишемъ имената на откъснати български градове, да хроникиреме датитѣ на откъсването имъ, да споменаваме и да празнуваме дни на българска слава!

Ето до къде стигнахме!

Но отъ всичко най-странно и най-ново въ нашия животъ е това, дѣто много хора свикнаха вече съ това положение и го смѣтатъ за нѣщо нормално, когато всъщностъ, то е най-грозното и най-опасното явление въ нашата нова история.

Ето тъкмо на това състояние сме решили да туримъ край!

Българскиятъ селякъ е не само трудолюбивъ, но той е запазилъ напълно националниятъ си усѣтъ!

България е по територия по-голяма отъ Швейцария, Дания, Холандия, Белгия, Австрия и Унгария.

България и по население не е вече малка.

Тя нѣма почти малцинства.

Народътъ ѝ е отъ всички народи най-храбъръ.

Ако нашитѣ възрожденци, ако Паисий, Раковски, Левски и Караджата можеха да се върнатъ и да поематъ ръководството на тази България, кой знае какво щеше да стане съ кертата на южна Европа!

Та нѣли тѣхниятъ духъ, българскитъ духъ, не дава спокойствие на врагнетъ ни и нали за това точно, за неговото унищожение, тѣ най-много усилия положиха?

А ние точно това не можеме още да разбереме и всички стопански и материални нужди виждане, но тъкмо най-важното преспуваме.

Възможно ли е шото сѣщиятъ този народъ,

който създаде чудесното ни възраждане,

който роди героитѣ отъ времето на Паисий, Раковски

и Левски,

който води толкова борби в Македония и Тракия,
който роди героите от епохата на Гоце Делчевъ,

който изигра ролята на европейска сила през 1912-
1913 и през 1915-1918 год.,

който създаде епопеи в Добруджа, на Дойранъ, на
Черна и на толкова още места,

възможно ли е сжшата тази нация да е промънила
кръвта си с вода и дарбата си с пара?

Погледнете съседните ни държави, превърнати на рус-
ки салати от малцинства и помислете защо като сж бога-
то въоръжени, се боят толкова от България?

Тъзи изпълнени и подуты от малцинства държави
приличат сега на кжщи, които се клатят и които се дър-
жат само, защото се подпират от калканите на съсед-
ните кжщи.

Рководителите им знаят нашата сила и познават
българският духъ.

Въпреки всичко, те не успяха да го унищожатъ, а
само успяха да го упоятъ.

Ние сме длъжни часъ по-скоро да събудимъ и да очис-
тимъ този български духъ.

Ние тръбва преди всичко да очистимъ страната отъ
родоотстъпници и да заработимъ отъ всичко най-вече за
духътъ на българската нация.

Това нѣма да стане лесно и безъ жертви, но когато
българският духъ се разкри наново, той ще прояви жажд-
дата за социална правда на Дякона Левски и борческиятъ
устремъ на Караджата. Тогавя дербата на българина ще
даде обилно своятъ плодъ, а победниятъ му духъ ще на-
чертае истинските граници на справедлива и мощна България.

Нека мобилизираме волите си, за да тръгнемъ безо-
гледно по своя ратнически път. Нека стариятъ възрожд-
денски викъ „свобода или смъртъ“ ни води в борбата,
нека пораженците почувствуватъ, че иде денятъ на единъ
националенъ ратнически сждъ, който ще даде възмездие на
българския духъ и ще отвори широкиятъ друмъ за напре-
дѣла и величието на Българщината